

Zelfs God fietst in Amsterdam

Drie ontmoetingen

Emile Heussen

X IN-OOST
X UITGEVERIJ
X AMSTERDAM

Gisteren zag ik God fietsen door Amsterdam

Gisteren zag ik God fietsen door Amsterdam.
Hij had het warm, ik vroeg hem hoe dat kwam.
Hij vroeg me hoe ik wist dat hij God was.
Ik had hem dat niet verteld en vroeg hoe hij dát dan weer wist.

Het werd een moeizame ontmoeting, twee oudere mannen op de hoek van de Wibautstraat, op de fiets.
We lachten wat, we zwegen wat en keken naar elkaar, toen sprong het licht op groen en leek het gesprek gedaan.

God op zijn Van Moof, spurtte ervandoor, maar ik trof hem toch weer snel bij het volgende rode licht.
Zo, zei hij, ben je daar weer, maar echt, vertel me nou hoe jij wist dat ik God ben, op een Van Moof nog wel.

Nou ja, zei ik, je hebt van dat witte haar en een baard.
Hij lachte spottend, ga door zei hij, zo zijn er nog wel tien miljoen. Ok, daarbij dan die witte jurk die je draagt.
Daar hoef je niet God voor te zijn, je kan beter, ga door.

Hij bleef minzaam lachen en vroeg weer om een beter argument, Djie, zei ik, ik heb er geen zin meer in, je zit te zeiken, vent, ik dacht het gewoon, jij raadde het en ik wist het, nou je zin? Kijk, zei hij, bingo, dat zijn nou eens argumenten die ikzelf verzin.

Hij stoof weg, lachend, door rood, op zijn Van Moof en voor mijn roepen doof, zag ik hem verdwijnen aan de verre einder, een wapperend kleed, mist in de mist, leugen of list, het is niet te bevatten dat rare geloof.

God gemist

Vandaag heb ik, bij het Oosterpark,
het is of de duivel ermee speelt,
ik liep, hij fietste, God weer gezien.
Ik zwaaide en riep, maar hij zag me niet.

Dus stak ik snel over, rende achter hem aan,
maar hij dook snel het park in, fietste linksom.
Mooi, dacht ik, als hij een rondje maakt en
ik loop rechtsom, loop ik hem zo tegemoet.

Ons laatste gesprek was opgegaan in mist en verstand
dus was er nu veel te verklaren en te bespreken.
Ik dacht na over de juiste opening, de juiste toon,
een vraag of opmerking? Lachen of serieus?

Maar ondanks dat God nu op een ouderwetse Gazelle
reed en niet op zijn Van Moof, had het al te lang geduurd.
Ik zag hem niet verschijnen, daar zat ik met mijn vragen.
Ik kon ze niet meer vergeten, hoewel ze er eerst niet waren.

En meer vragen popten op, want hoe kan het dat hij die alles ziet,
mij niet zag, zwaaiend op de hoek van de Van Swindenstraat?
En van een andere orde was de vraag hoe hij zijn kleren twee weken lang
zo stralend wit had kunnen houden, fietsend en zoekend naar mij door Amsterdam.

God biket Watts door de buurt

Bij het Muiderpoortstation, was het weer prijs,
vandaag zag ik God, alweer, voor de derde keer.
Hij wilde oversteken, zag mij niet of negeerde mij.
Dit was geen toeval meer, maar protserig godsbewijs.

Ik nam snel een foto van hem, als bewijs voor iedereen.
Maar met de foto stond plots alles stil, geluid verdween,
alleen God bewoog en ik. Hij wees naar mij en sprak boos,
bang, geërgerd misschien, maar ook heel zacht: "Wie ben jij?"

Ik was met stomheid geslagen, dat was juist mijn vraag
aan hem. Praten lukte niet, dus zweeg ik voor me uit.
"Wat wil je van mij? Wat wil je vragen, weten", vroeg hij toen
"als je gehoord wil worden, moet je spreken of iets doen."

Maar spreken kon ik niet, ik denk dat hij dat had gedaan.
Hij schudde zijn hoofd, lachte moe minzaam zelfvoldaan.
"Je bent gezien, doorzien," zei hij, startte zijn fatbike
en scheurde weg tussen stilstaande auto's, bussen, trams.

Hij zoemde weg in woeste vaart richting Timorplein (0,7 km).
Het geluid ging aan en langzaam bewoog alles weer opnieuw.
"Hee," kon ik toen weer roepen, "hee kom terug, ik weet wel wat
ik vragen wil, maar je moet luisteren, als je me horen wil."

Zelfs God fietst in Amsterdam is een speciale uitgave van In-Oost Uitgeverij Amsterdam

© 2022 Emile Heussen

Fotografie en opmaak Emile Heussen

www.inoostuitgeverij.nl

info@inoostuitgeverij.nl